

Het verhaal van Pinksteren, lieve mensen, dat we zojuist hebben horen voorlezen, dat we zo goed kennen, omdat het ieder jaar terugkomt, dat verhaal roept bij mij meer vragen op dan dat het antwoorden geeft. We zouden wel graag willen weten: Wat is er op die vijftigste dag na Pasen daar in Jerusalem precies gebeurd? Wat was dat voor een gedruis als van een hevige wind? En die vurige tongen, hoe moeten we ons die voorstellen? En dan gaan de apostelen de straat op en spreken mensen aan, mensen uit alle landen van de wereld. En die verstaan hun getuigenis! Als U het begrijpt mag U het komen uitleggen. Ik begrijp het niet.

Ik vermoed dat het ook niet de bedoeling is dat we het begrijpen. Als we het zouden begrijpen, dan was het af, klaar, gesnapt. Dan hoefden we er nu, 2000 jaar later niet meer over na te denken. Wat roepen die beelden nu, vandaag, nu ik ze weer gehoord heb, bij mij op?

Ik kan me voorstellen dat er mensen zijn die dat niet de moeite waard vinden. Het is een mooi verhaal, ik ken het al lang, het kan nooit echt gebeurd zijn; laat maar zitten!

Ik weet ook dat er mensen zijn die besloten hebben te geloven dat het precies zo gebeurd is als het geschreven staat. Zij stellen zich liefst geen vragen, maar vieren Gods grootheid, die zich op deze wijze manifesteert: hevige wind, vurige tongen, talenwonder.

En U, toen u dit verhaal hoorde lezen, was er iets dat u raakte, aansprak, of voor een raadsel plaatste? Ik luister, op deze voor mij bijzondere dag ook met bijzondere aandacht naar wat mij treft in deze woorden. Dan vallen mij twee dingen op: Dat de apostelen begonnen te spreken, én de opsomming van al die vreemde volkeren.

De apostelen begonnen te spreken. Tot dan toe had geen van hen ook maar iets in het openbaar gezegd. Onder elkaar hadden ze veel gepraat, en met Jezus. Maar in het openbaar getuigen van wat hen bezielde, dat was nooit aan de orde gekomen. En nu stuwt de Geest van Jezus hen naar buiten om openlijk te verkondigen waar hun hart vol van is. Dat ze met Jezus van Nazareth, die onlangs als misdadiger was terechtgesteld, dat zij met Hem geleefd hadden. Dat ze diep onder de indruk waren van diens persoonlijkheid. Dat zij konden getuigen dat hij alleen maar mensen goed wilde doen, terwijl hij niets nodig had voor zichzelf. Een door en door betrouwbare vriend die God 'zijn Vader' noemde en die in Gods naam geweldige daden had verricht. De overheden hadden Hem ter dood gebracht, denkend dat het daarmee afgelopen zou zijn. Maar God heeft Hem niet in de dood achtergelaten. Hij heeft Hem opgewekt, wat dat ook precies moge betekenen. En zij hebben Hem ontmoet en getuigen dat Hij leeft. En nu nodigen zij iedereen uit om zijn volgeling te worden en zich in te zetten voor een samenleving geleid door de Geest van Jezus.

Dat zeiden ze. Daar was moed voor nodig. Ze gingen immers in tegen de overheid en wisten uit eigen ervaring hoe gevaarlijk dat kon zijn. Vijftig dagen hadden zij daar tegenaan gehikt, bang, met gesloten deuren. Ze hadden overlegd of ze zouden spreken en wat ze zouden zeggen. Hoe ze hun ongelooflijke verhaal geloofwaardig zouden kunnen maken. Maar vandaag greep hen de moed. Ze konden niet langer zwijgen. Het was alsof een stormwind hen voortdreef. En wat ze gingen zeggen voelde als vuur op hun tong.

En toen waren daar die mensen. Al die vreemde mensen. Mensen die van niets wisten, maar toch verstonden wat zij hen wilden zeggen. Die blijkbaar op goed nieuws zaten te wachten, goed nieuws

dat eerder spreekt tot het hart dan tot het verstand. Mensen, op hun beurt gestuurd door de Geest, die samen de gemeente van Jezus volgelingen zouden gaan vormen.

Het is vijftig jaar geleden dat ik priester werd gewijd door het gebed en de handoplegging van de bisschop. Ook toen werd de Heilige Geest over ons afgesmeekt. En we werden op weg gestuurd. Ik moest beginnen te spreken, te getuigen van Jezus, zijn woorden, zijn daden. De boodschap was precies dezelfde als op dat eerste Pinksterfeest. Alleen de omstandigheden waren totaal anders: Hoe dat oude Jezus-verhaal geloofwaardig verkondigen in een geseclariseerde wereld? En dan zijn daar weer die mensen, al die vreemde mensen. Nu misschien geen Parthen en Meden en Elamieten, maar wel jong en oud, met alle mogelijke achtergronden. Niets weters en beter weters, gelovigen en ongelovigen, geïnteresseerden en onverschilligen. Alles hebben we geprobeerd om verstaan te worden en overall heb ik aan meegedaan. Hoogmissen en stille missen, beatmissen en missen met zang en dans. Missen in het bos en op de berg. Retraites te voet, in stilte of gepreekt. Lezingen, cursussen, gebedsgroepen en gespreksgroepen. Met alle wapens op alle fronten om Jezus te verkondigen en zoveel mogelijk mensen te bereiken, overtuigd dat zij, bewust of onbewust, op mijn boodschap zaten te wachten.

Totdat ik, al sprekend en verkondigend, begon te merken dat ik antwoord gaf op vragen die niet gesteld werden en de vragen die wel gesteld werden niet echt hoorde. Het begon te dagen dat mensen niet beleerd wilden worden, maar gehoord. Dat ze niet zozeer een voortrekker zochten, want die hadden ze al in Jezus, onze leidman ten leven. Waar mensen naar zochten was een tochtgenoot. Dat mensen niet op de eerste plaats geloven, maar op de eerste plaats leven, en het meest hopen op medeleven. Kijkend naar Jezus ben ik gaan zien dat dat het is wat Jezus deed: Meeleven. Het beeld van de Emmaus-gangers komt bij mij boven, waar Jezus een eindje optrekt met twee mensen die in de put zaten. Hij luistert naar hun verhaal, opent voor hen een nieuw perspectief en deelt met hen brood en wijn. De sacramenten werden voor velen en voor mij hoogtepunten van leven, waarbij de goddelijke kant van ons leven voelbaar wordt. Ik ben geweldig dankbaar al degenen die mij uitgenodigd hebben een eindje met hen mee te leven. Zij, u allen, hebben mij daardoor steeds weer tot priester gewijd. Dan is er plotseling geen taalprobleem, omdat we dan elkaar met het hart verstaan. En al wordt er bij al die gelegenheden misschien niet al te veel vrooms gezegd, want dat ligt me eigenlijk niet zo, toch weten en ervaren we op zo'n avond dat de Heer in ons midden is, zoals ook op deze middag, Amen.